

1

Ked' ako najlepšia študentka práve prednášate svoj prejav na ceremónii po maturite, je to naozaj nevhodný moment na existenčnú krízu.

„Ja, ehm...“ rýchlo pozriem dole na prepotené a dokrkvané vysvedčenie a dôsledne pripravené poznámky. Písmená sa už stihli rozpiť a namiesto slávnostného prejavu teraz držím niečo, čo nápadne pripomína písmenkovú polievku. A tak som sa s ním natrápila! Do poslednej chvíle som ho nejako zdokonaľovala – dokonca som oželela aj obedné prestávky, aby som si v knižnici mohla pripravovať jednotlivé verzie; vracala som sa k nemu večer doma v sprche; keď som v zaparenej kuchyni reštaurácie mojich rodičov sypala mozzarellu na jednu pizzu za druhou, omieľala som si tie slová dookola v hlave. Cítim, ako mi začínajú horieť líca: presne akoby som práve stála pred rozpálenou pecou. Na hornej pere ma šteklií slaná kvapka potu.

Donútim sa pozrieť hore k hľadisku; moji spolužiaci si ma premeriavajú pohľadmi, v ktorých sa mieša výraz nudy a zlomyseľného očakávania. Istotne im práve beží hlavou, či sa každú chvíľu nerozkašľem a nezutekám z pódia: Tricia Whitmanová, ktorú poznám hlavne z jej častých instagramových príspevkov #StylovaNaLodi a ktorá strávi nasledujúce dva týždne na luxusnej plavbe kdesi po Karibiku. Henry Singh, momentálne známy pre obrovský výstup spreď niekoľkých týždňov v bistre – svojmu frajerovi tam totiž na kolená zhodil celý Cézar šalát a následne naštvane vybehol na parkovisko. Cecily Johnstonová – jediná osoba, ktorá v záverečných testoch dosiahla vyššie skóre než ja.

Aby bolo jasné – s nikým z týchto ľudí sa veľmi nekamarátim. Pravdupovediac som sa s väčšinou z nich ani nikdy nerozprávala. To však neznamená, že by som nevedela, čo sú zač! Hoci väčšina z nich sa zrejme spýtavo obrátila na svojho suseda s otázkou *Kto, dopekla, je Rachel Wallsová?*, keď zbadali v programe dnešnej ceremónie moje meno.

Mimovoľne mi mykne kútikmi, keď si predstavím, ako sa so zvrasteným čelom snažia nejako si ma zaradiť: ide o tú babu, čo tu bola tento polrok na výmenu? Alebo to divné dievča, čo stále trepe o divadle a nosieva beztvaré čierne šaty a sieťovinový závoj? Alebo nečakaný génius z vrátnice, čo sa v noci vkradol do matematickej triedy pani Aliovej a zanechal na tabuli dôkaz svojich schopností v podobe komplikovaných rovníc?

A potom akési neurčité osvietenie, keď som vystúpila na pódium: *Ach... Táto!*

Šplhúňka. Netýkavka, čo pokazí každú srandu.

Daj sa dokopy, Zemiacik, ozve sa mi odrazu v hlave hlas mojej babičky a inštinktívne ju vyhladám vzadu v hladisku, kde sedí spolu s mojou mamou a nevlastným otcom; jej veľký sivý drdol je naklonený v očakávaní, že budem v príhovore pokračovať.

Zhlboka sa nadýchnem zmesi ťažkého parfumu a nemilej kombinácie svojho potu a polyesterového maturitného pláštá. Ešte raz si odkašlem. To, že v našej ročenke nevyhrám súťaž popularity – pretože víťazom je bezpochyby Clayton Carville, westfieldska futbalová hviezda s nebezpečne sexy lícnymi kosťami –, predsa neznamená, že som si toto nezaslúžila! Vlastne je to celkom naopak. Presne to správanie, pre ktoré som pre väčšinu zúčastnených neviditeľná, ma sem doviedlo. K tomuto momentu – a k tomu, čo má nasledovať.

Konkrétne: dokončím tento prekliaty prejav a vypadnem odtiaľto. Konečne sa začne ten pravý život!

Opriem sa rukami o pultík a donútim sa pokračovať. „Ak sa dnes vyberiete na pláž a postavíte si tam hrad z piesku, choďte tam aj na druhý deň – zistíte, že váš hrad pohltili vlny. Ten pohyb v ústrety chaosu – vedecky nazývaný entropia – je nevyhnutný. Svojou vytrvalosťou pohlť všetko. V uzatvorenom systéme bez vonkajších vplyvov chaos vždy narastá. Vždy.

A preto si poriadok vyžaduje úsilie. Energiu. Jej neskutočné množstvo. A to platí aj pre náš úspech tu, na Westfiede. Náš debataný krúžok by sa bez tréningu nikdy nedostal na celonárodný turnaj. Ani naše futbalové družstvo by to bez tímového ducha a spolupráce nedotiahlo na štátne majstrovstvá.“ V tomto momente hodím

okom na Claytona – a, okej, musím priznať, túto časť som sem špeciálne doplnila len kvôli nemu a možnosti zablúdiť pohľadom do druhého radu medzi futbalistov. Potom rýchlo pokračujem.

„Milí kolegovia, nikto z nás tu dnes nie je náhodou. Sme tu vďaka svojej tvrdej práci. Usilovnosti. Pretože sme niečomu venovali energiu a čosi sme preto aj obetovali. A hoci by sme mali oslavovať svoje minulé úspechy, táto slávnosť znamená predovšetkým začiatok. Koniec strednej školy a začiatok niečoho nového.“

Pohľad mi opäť zablúdi ku Claytonovi a jeho štíhlemu, ohybnému telu – tentoraz bez vhodnej zámienky. Skoro mi zabehne, keď si uvedomím, že aj on sa pozerá na mňa. Čo, samozrejme, dáva úplne zmysel – mám práve slávnostný prejav a stojím na pódiu –, ale potom sa na mňa začne škeriť, s tými chutnými jamkami a nezbedným výrazom; medzi dokonale bielymi zubami sa na sekundu mihne jeho jazyk.

Nedá sa náhodou z takého úsmevu otehotnieť? pýtam sa samej seba.

Až keď sa riaditeľ Howard prepracuje k mikrofónu a hľadisko začne burácať nadšením, uvedomím si, že som zrejme už celý svoj prejav zakončila. Všetci sú zrazu na nohách a vyhadzujú svoje čiapky do vzduchu. Teda okrem mňa. Moja koordinácia nie je práve vychýrená, a aj keď som práve nepoškvrnene nepočala dieťa Claytona Carvilla, nebudem riskovať kolosálny trapas. Ani sledovať, ako moja čapica pristála o niekoľko radov ďalej. Určite by som nakoniec skončila s nejakou cudzou čiapkou – spolu s cudzím potom, vlasmi a lupinami.

Nechutnééé!

Radšej si tú vec strčím pod pazuchu a zdvorilo si tľapnem so zopár náhodne vztýčenými dlaňami. Potom sa pustím cez obrovský hlučný dav. Zrazu som konečne zaregistrovala hlavu svojho nevlastného ocka – napriek tomu, že sa sústavne snaží zakryť plešivejúce temeno rôznymi typmi účesov, holá hlava ho prezrádza už z diaľky. Vtom ma schmatne za ruku Ruoxi.

„Rachel!“ Svoju čiapku drží takisto v ruke – áno, aj preto je mojou najlepšou kamoškou. No v podstate je to moja *jediná* kamoška, ak nerátam Milesa, čomu by som sa radšej vyhla. Každopádne, okrem mojej starej mamy je Ruoxi moja úplne najobľúbenejšia osoba v celom vesmíre. Absolútne netuším, čo bez nej budem robiť celé leto – nehovoriac o univerzite. „Skvelá práca, madam!“

„Vďaka.“ Nakloním sa a objímam tú nízku, útlú postavičku. „A ďakujem, že si neodpadla od nudy, aj keď si to počula už asi po tisíci raz.“

„S každým opakovaním to bolo lepšie a lepšie,“ povie láskavo, prehodí si svoje husté zvlnené vlasy z krku na rameno a začne sa mierne ovievať. Aj v topánkach s hrubou korkovou platformou je odo mňa o hlavu nižšia. „Úplne ako pesničky Justina Biebera.“

„Proste ja a Biebs,“ zasmejem sa. „Tvoríme trendy. Inšpirujeme mládež.“

„Presne!“ Ruoxi pristúpi o krok bližšie a škaredo zazrie na nejakého nepozorného chalana, ktorý do nej práve štuchol. „Počúvaj toto,“ začne stíšeným hlasom. „Sedela som teraz vedľa Paula Habermana, hej?“

„Môžem sa ťa na niečo spýtať?“ vyhrknem odrazu, keď si spomeniem na svoju paniku uprostred prejavu. Paul Haberman píše príspevky pre *Westfieldskeho kuriéra* a na snapchat má tony foloverov, hlavne vďaka všetkým tým podivne umeleckým fotkám obedov v školskej jedálni, ktoré postuje každý jeden deň. Ak by sme sa mali baviť o akomsi socioekonomickom rebríčku popularity, Paula by som umiestnila niekam do poctivej strednej triedy. „A mal potuchy, kto som? Myslím, keď som vyšla na pódium?“

„Čo?“ hodí na mňa zvláštny pohľad. „Netuším. Nepýtala som sa. Prečo by ťa nepoznal?“

„Nechaj tak.“ Pokrútim hlavou. *Posledné štyri roky som sa účelovo snažila pestovať si anonymitu, no práve dnes ráno sa začnem obávať, či som neurobila strategickú chybu?* Nie, teraz naozaj nie je vhodný čas na tento typ konverzácie. „Prepáč. Pokračuj.“

„Určite?“ Ruoxi som očividne nepresvedčila, ale nechce na mňa tlačiť. „Takže, Paul sa ma spýtal, čo plánujem na večer, a keď som povedala, že zrejme niečo podniknem s tebou, tak povedal, že sa dačo koná u Bethany a že by sme sa mali zastaviť.“

Najprv sa rozosmejem, no potom mi dôjde, že nežartuje.

„Počkať,“ zarazím sa, „to fakt?!“ Bethany sa s Claytonom striedavo dáva dokopy a rozchádza už od druháku, a keďže jej zadný dvor susedí s naším a oddelené sú len úzkym potôčikom, mala som príležitosť sledovať tieto ich vzťahové kotrmelce z prvého radu. Niežeby som ich chcela špehovať, samozrejme! Ale čo sa dá robiť, mám oči a príhodne lokalizované okno – a na rovinu: v sobotu večer som väčšinou už o jedenástej v pyžame. Veci sa proste dejú. „Šla by si?“

„No, keď počujem ten tón v tvojom hlase, tak ani nie,“ trefne poznamená Ruoxi. Potom však pokrčí plecami. „Ale áno. Asi hej. Nevieť. Mohla by to byť sranda, či...?“

„Jasné, pokiaľ chceš dostať chlamýdie alebo si nechať vypumpovať žalúdok, je to parádny nápad.“

„Ale, prosím tá!“ Ruoxi sa zamračí. „Naozaj si myslíš, že to tam takto chodí?“

„Áno,“ poviem bez okolkov. V poriadku, možno nie som v rámci tejto témy práve špecialistkou, ale mám napozieraných dostatočne veľa profilov na sociálnych sieťach, aby som vedela, do čoho sa v prípade Bethaninej párty rútime. Sama v rohu môžem stáť aj v oveľa väčšom pohodlí domova, ďakujem pekne. Na to sa nepotrebujem namaľovať a vychádzať na verejnosť. „Myslím, že je to presne tak, ako vravím.“

„Okej, okej.“ Ruoxi som očividne bohvieako nepresvedčila. „Možno máš fakt pravdu. Ale vieš, že už zajtra idem na tú letnú školu do Interlochenu. A bude to tam dosť intenzívne... a obrovský tlak... no, neviem. A ty vôbec nie si zvedavá? Myslím, aké to je...“ Zrazu stíchne.

„... byť normálna tínedžerka?“ dokončím.

„Niečo na ten štýl!“ prisvedčí so smiechom Ruoxi, aj keď si myslím, že sa to v zásade ani jednej z nás nezdá vtipné. „Škola sa skončila. Zvládli sme to, chápeš? A ide o jediný večer.“

Vtedy mi docvakne, že to myslí vážne. Zrazu pocítim výčitky svedomia, že som bola taká mrcha a hneď Ruoxi zotrela. Neriešila som azda v hlave práve niečo podobné? „Máš pravdu!“ prinútim sa k úsmevu. „Určite choď.“

„A ty by si mala ísť určite so mnou,“ kontruje okamžite. „Vieš predsa, kto tam bude, nie?“ Nenápadne na mňa mrkne. „Mimochodom, tá narážka na futbalový tím bola veľmi elegantná a nenápadná.“

„Vďaka.“ Na sekundu to naozaj zvažujem. Aké by to asi bolo zabiť celý deň riešením, čo na seba, stráviť hodiny pred nejakým youtubovým tutoriálom, aby som si vedela spraviť rovnaký účes ako Bethany; a potom vypiť toľko piva, že by som na chvíľu úplne zabudla, koľká bije. No napokon klasicky zamietavo potočím hlavou.

„Vlastne fakt nemôžem,“ zaklamem. „Som na rozpise v reštaurácii.“

„No jasné, pekný pokus.“ Ruoxi skepticky našpúli pery. „Chceš mi akože narozprávať, že tá tvoji rodičia v deň skončenia školy nútia chystať pizzu.“

Samozrejme, nenútia. Naopak, asi by odpadli od šťastia, keby som im zvestovala, že chcem ísť na reálnu párty a socializovať sa s rovesníkmi. Dokelu, asi by mi ešte aj pridali peniaze na pivo. „Á-áno?“ skúšam zbytočne.

Ruoxi prevráti oči. „Vieš, že môžeš pracovať po celý zvyšok svojho života,“ pripomína mi a jemne ma potľapká svojou zloženou čapicou po ruke. „Toto leto by si si mala užiť. Aspoň troška!“

Vystrúham grimasu. „Bože, dobre! Máš pravdu, slečna cez-letobudem-hrať-celé-dni-na-klavíri-na-snobskej-škole-tak-si-teraz-muším-užiť.“

„A nosiť podkolenky ku krátkym nohaviciam,“ zastoná Ruoxi. „Na to nezabúdaj!“ Je mi jasné, že sťažnosti nemyslí vážne, na leto

sa veľmi teší, aj keď ho strávi v ohyzdnej školskej rovnošate. „A aby som bola úprimná, nebudem hrať nonstop. Sú tam aj pauzičky na výživné jedlo a véčko.“

„Pokiaľ to budeš stíhať dostatočne rýchlo.“

„Asi tak,“ zasmee sa Ruoxi. „Ozvi sa, keď zmeníš názor. Platí?“

To sa... asi tak na sto percent nestane, ale nechcem Ruoxi kaziť náladu. Cez jej rameno si všimnem svoju rodinu; čakajú na mňa pri vstupe do sály: moji rodičia s identickými nadšenými úsmevmi na tvári a môj malý brat Jackson, ktorý sa hrá na mobile. Babička na mňa energicky zakýva oboma rukami, obsypanými množstvom náramkov, akoby sa snažila naviesť na pristávaciu dráhu minimálne Boeing 747.

„Jasnačka,“ prisľúbim a Ruoxi ešte raz objímam. Pretisnem sa okolo radu zamatových sedadiel k východu a potichu nadávam, pretože sa mi tento nechutný plastový plášť zachytáva o drevené operadlá. Keď sa odtiaľ konečne vytrepem, ktosi zrazu vysloví moje meno.

„No?“ Obrátim sa a v momente zamrznem, akoby som práve vbehla do obrovskej odhodenej žuvačky. V rade sedadiel hneď za mnou stojí samotný Clayton Carville: jeho rozopnutý plášť odhaľuje námornícke modré nohavice a naškrobenú bielu košeľu. Vrchný gombík košele si odopol a uvoľnil si kravatu, takže sa nemôžem ubrániť pohľadu na jamku medzi jeho kľúčnymi kosťami. „Fajn príhovor,“ prehodí.

NO, DOKELU! „Aj tvoj!“ vyhrknem automaticky, potom sa spamätám. „Teda... chcela som povedať... blahoželám. K maturite.“ *Vau. Fakt elegantné. Super robota, Rachel!*

„Vďaka,“ povie Clayton s hlavou naklonenou nabok a prstami si takmer placho prehrabne na krátko ostrihané vlasy. „Ták... vidíme sa... niekedy.“

„Jasné!“ vyletí zo mňa, aj keď mi prebleskne hlavou: kde by sme sa asi tak *my dvaja* mohli vidieť? Pokiaľ som správne vydedukovala z mikiny, ktorú začal nosiť po jarných prázdninách, zobrali ho na univerzitu v Marquette; inak o jeho budúcnosti nemám potuchy. Je mi len jasné, že v tomto bode sa naše cesty rozchádzajú. Nikdy som nemala na to, povedať Claytonovi, čo k nemu cítim. Teda, nikdy som nemala na to, vôbec sa s ním rozprávať. A teraz je už aj tak neskoro. „Taak... drž sa!“

„Budem,“ povie a opäť sa mu na perách objaví ten rýchly a veľkorysý úsmev. Úsmev osoby, ktorá nikdy nemusela riešiť, či ísť na nejakú párty alebo nie. Úsmev osoby, ktorá určite nikdy nepochybovala, že by prvých sedemnást rokov svojho života nejako nezvládla. „Maj sa, Rach.“

„Heej, Clayton!“ zreve zrazu niekto v hľadisku a Clayton je preč skôr, než si dám dokopy, čo sa práve zomlelo a ako ma s ľahkosťou oslovil zdrobneninou. Ani neviem, ako dlho som tam stála ako prikovaná – no potom sa konečne preberiem, pozriem naňho ešte poslednýkrát cez rameno a vykročím k svojej rodine.